

РЕШЕНИЕ

№ 462

гр. София, 21.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в
публично заседание на 20.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Калина Арnaudова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **9376** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във вр. с чл. 129, ал. 7 от ДОПК. Образувано е по жалба вх. № 22770 от 01.10.2012 г. по описа на Административен съд София-град (АССГ), подадена от П. С. С. срещу акт за прихващане и възстановяване (АПВ) № 1201272 от 15.05.2012 г. издаден от старши инспектор по приходите при Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите (НАП) – [населено място], обжалван по административен ред и потвърден с решение № 1996 от 14.08.2012 г. издадено „за“ директора на Дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” (“ОУИ”) – [населено място] при Централно управление (ЦУ) на НАП. Жалбоподателката навежда твърдения за незаконосъобразност на атакувания административен акт, като постановен при съществени нарушения на материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Сочи, че с АПВ ѝ е отказано да ползва данъчно облекчение по чл. 22а от Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ), по съображения, че не отговаря на изискването на чл. 22а, ал. 1, т. 3 от ЗДДФЛ – ипотekiраното жилище не е единствено за семейството през данъчната година. Излага, че към момента на подаване на данъчната декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ семейството ѝ не притежава втори имот „жилище“ по смисъла на пар. 5, т. 30 от Допълнителните разпоредби (ДР) на Закона за устройство на територията (ЗУТ), което би могло да задоволи жилищните нужди на семейството ѝ. Придобитите от нея по наследство през 2007 г. идеални части от недвижими имоти (подробно описани в жалбата) са в [населено място], Добричка област не и могат да служат за задоволяване

на жилищните нужди на семейството ѝ, предвид отдалечеността им от [населено място] (където е постоянния адрес и месторабота на членовете на семейството ѝ), размера на притежаваните от нея идеални части (1/6 и 1/3), техническото състояние на единия от тях, наличието и на други наследници, някои от които живеят в единия имот. Счита, че даденото от административния орган тълкуване на чл. 22а, ал. 1, т. 3 от ЗДДФЛ противоречи на целта на закона и придава на нормата съдържание различно от волята на законодателя, която е да стимулира младите семейства чрез ползване на данъчни облекчения при закупуване на жилище за задоволяване на жилищните им нужди. Предвид изложеното моли съда да постанови решение с което да отмени обжалвания от нея АПВ, да ѝ бъде признато правото на данъчно облекчение по чл. 22а от ЗДДФЛ, да бъде разпоредено да ѝ бъде възстановен надвнесен данък в размер на 609, 00 лв., както и да ѝ бъдат възстановени направените по делото разноски.

Ответникът - Директорът на Дирекция "Обжалване и управление на изпълнението" [населено място] при Централно управление на НАП не е изразил становище по жалбата.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

От П. С. С. в ТД на НАП [населено място] е подадена годишна данъчна декларация (ГДД) по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2010 г. с вх. № 224391200224207 от 10.04.2012 г., в която с Приложение № 1 са декларирани доходи от доходи от трудови правоотношения в размер на 23 641, 03 лв., авансово внесен данък в размер на 2 364, 08 лв., както и ползване на данъчно облекчение за млади семейства в размер на 6 097, 22 лв., с която сума е намален размерът на годишните данъчни основи по чл. 17 от ЗДДФЛ. Определеният като дължим данък върху годишната данъчна основа е в размер на 1 754, 38 лв. С оглед на това декларираният от лицето като надвнесен данък е в размер на 609, 00 лв. Декларираните от С. доходи се потвърждават от служебна бележка от 04.01.2012 г. издадена от Върховен касационен съд за получени доходи от трудови правоотношения.

Между страните не е спорно, че жалбоподателката е сключила граждански брак с А. Г. С. на 07.10.2006 г. Не е спорен и факта, че между [фирма] от една страна и А. Г. С. и П. С. П. – от друга е сключен договор за кредит за покупка на недвижим имот № HL8521 от 04.04.2006 г., с който на последните е предоставен кредит в размер на 34 000, 00 евро за покупка на недвижим имот Ателие № 1, завършен на груб строеж, находящ се в новострояща се жилищна сграда в УПИ VIII-2016 от квартал 2 по плана на [населено място], местност М. 1А, закупен на 13.04.2006 г. от посочените лица. Към датата на сключване на договора за ипотечен кредит жалбоподателката не е навършила 35 години. За периода 01.01.2011 г. – 31.12.2011 г. по договора са направени лихвени плащания върху първите 100 000, 00 лв. в размер на 6 092, 22 лв. Изложеното се потвърждава и от приетите по делото писмени доказателства: удостоверение за сключен граждански брак от 07.10.2006 г. серия ДГ № [ЕГН] издадено от длъжностно лице по гражданско състояние в [населено място]; договор за кредит за покупка на недвижим имот № HL8521 от 04.04.2006 г. сключен между [фирма] от една страна и А. Г. С. и П. С. П. – от друга; нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 196, том II, рег. № 3803, дело № 364 от 13.04.2006 г. издаден от М. К. – нотариус с район на действие Софийски районен съд; лична карта №[ЕИК] на П. С. С. издадена на 01.11.2006 г. от МВР – С.; удостоверение

от „Ю. И Еф Д. Б.“ вх. № 105 от 29.03.2012 г.

По повод подадената от жалбоподателката ГДД, с резолюция за извършване на проверка № 1201272 от 12.04.2012 г., издадена от А. П. – началник сектор в ТД на НАП [населено място], е възложено извършването на проверка на П. С. С.. Като орган за извършване на проверката е определен В. А. Д. на длъжност главен инспектор по приходи. Определено е тя да завърши в срок до 10.05.2012 г.

За резултатите от проверката е издаден процесният АПВ № 1201272 от 15.05.2012 г., с който на С. е отказано правото на ползване на данъчно облекчение за млади семейства и съответно не ѝ е възстановена претендираната сума в размер на 609, 00 лв. За да постанови АПВ, органът по приходите е приел, че лицето не отговаря на изискването на чл. 22а, ал. 1, т. 3 от ЗДДФЛ. Изложил е, че в от направена справка в [община] е установено, че П. С. С. е собственик на идеални части от недвижими имоти в [населено място], [община], както следва:

- 1/6 ид. част от имот, състоящ се от жилище от 129 кв.м. и земя от 2100 кв.м. по партида 7805237933001, декларирани с декларация по чл. 14 от ЗМДТ с вх. № [ЕГН] от 09.08.2007 г.;

- 1/3 ид. част от имот, състоящ се от жилище от 80 кв.м, второстепенна постройка от 37 кв.м. и земя от 2480 кв.м. по партида 7805237933002, декларирани с декларация по чл. 14 от ЗМДТ с вх. № [ЕГН] от 09.08.2007 г.

Въз основа на горното органът по приходите е приел, че ипотеканото жилище, във връзка с което се претендира данъчно облекчение, не е единствено за семейството през данъчната година (в случая 2011 г.).

Като доказателства към АПВ, наред с подадената от С. ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ и приложенията към нея, е представено и удостоверение по декларирани данни от Община „Д.“ изх. № [ЕГН] от 08.05.2012 г., удостоверяващо факта на притежаването от страна жалбоподателката на посочените по-горе идеални части от недвижими имоти.

АПВ е връчен на С. на 31.05.2012 г. В срока по чл. 152 от ДОПК тя е обжалвала АПВ по административен ред пред директора на Дирекция “ОУИ” С.-град при ЦУ на НАП, като жалбата е депозирана на 08.06.2012 г. в ТД на НАП – С. и е постъпила в Дирекция “ОУИ” [населено място] при ЦУ на НАП на 16.06.2012 г. С решение № 1996 от 14.08.2012 г. издадено „за“ директор на Дирекция “ОУИ” [населено място] при ЦУ на НАП (при условията на заместване съгласно заповед № ЗЦУ-418 от 20.04.2012 г. и заповед № 3222 от 10.07.2012 г.) процесният АПВ е потвърден. Решението е връчено на С. на 13.09.2012 г. Жалбата ѝ срещу АПВ до съда е подадена чрез горестоящия административен орган на 21.09.2012 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена от надлежната страна, в предвидения в чл. 156, ал. 1 от ДОПК 14 дневен преклузивен срок и след изчерпване възможността за обжалване на АПВ по административен ред, поради което същата е процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на атакувания в настоящето производство АПВ, съдът намира, че същият е издаден от компетентен орган, в кръга на определените му правомощия, по установения в закона ред и форма, при спазване на процесуалните правила и в съответствие с материалния закон.

Между страните не е налице спор относно установената от административния орган фактическа обстановка. Спорният въпрос се свежда до това отговаряла ли П. С. С. на условието на чл. 22а, ал. 1, т. 3 от ЗДДФЛ за ползване на данъчно облекчение, предвид притежаваните от нея идеални части от недвижими имоти.

Съгласно нормата на чл. 22а, т. 1 – т. 3 от ЗДДФЛ, местните физически лица могат да ползват данъчно облекчение за млади семейства, като приспадат от сумата от годишните данъчни основи по чл. 17 от ЗДДФЛ направените през годината лихвени плащания по ипотечен кредит за закупуване на жилище, когато едновременно са налице следните условия: 1. договорът за ипотечния кредит е сключен от данъчно задълженото лице и/или от съпруг/а, с който/която имат сключен граждански брак; 2. данъчно задълженото лице и/или съпругът/ата не са навършили 35-годишна възраст към датата на сключване на договора за ипотечен кредит; 3. ипотекираното жилище е единствено жилище за семейството през данъчната година. Условието, въведено в разпоредбата на чл. 22а т. 1 – т. 3 от ЗДДФЛ, са дадени кумулативно и липсата на което и да е от тях не позволява ползването на данъчно облекчение. Посочената разпоредба е данъчна, което налага стриктното ѝ тълкуване. Критерият при определяне на понятието "единствено за семейството жилище" е не ползването, а собствеността. За ползване на данъчното облекчение не би следвало който и да е от членовете на семейството да притежава собственост или идеални части на собственост върху друго жилище, нито те съвместно в режим на СИО или в съсобственост да притежават такова. Притежаваните от жалбоподателката идеални части безспорно са върху жилище по смисъла на пар. 5, т. 30 от ДР на ЗУТ, поради което не може да се приеме, че са налице предпоставките за ползване на данъчно облекчение, защото ипотекираното жилище не е единствено за семейството. Не е въведен законодателен критерий относно възможността конкретното жилище да задоволява жилищните нужди на семейството. Ирелевантна в случая е и фактическата възможност или невъзможност за използване на другото жилище като такова, поради местонахождение в друго населено място, ползване от друго лице или множество други причини. Ирелевантно е и основанията за придобиване на собствеността.

Предвид изложеното, съдът намира, че правилно административният орган е установил, че С. не отговаря на условието на чл. 22а, ал. 1, т. 3 от ЗДДФЛ за ползване на данъчно облекчение, тъй като ипотекираното жилище не е единствено за семейството през данъчната година. Оспореният АПВ е издаден при законосъобразно прилагане на материалноправните разпоредби и не страда от твърдяните от жалбоподателката пороци. По изложените съображения жалбата на П. С. С. срещу АПВ се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена. При този изход на спора на жалбоподателката не се дължат направените по делото разноски.

В този смисъл е и практиката на Върховния административен съд (напр. решение № 8612 от 16.06.2011 г. на ВАС по адм. дело № 14826 от 2010 г.; решение № 4656 от 30.03.2012 г. на ВАС по адм. дело 7987 от 2011 г.; решение № 1765 от 06.02.2012 г. на ВАС по адм. дело № 8591 от 2011 г.; решение № 5715 от 23.04.2012 г. на ВАС по адм. дело № 13477/2011 г. и др.).

Воден от горното и на основание чл. 160, ал. 1, предл. 4 от ДОПК вр. с чл. 129, ал. 7 от ДОПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 42-ри състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата подадена от П. С. С. срещу акт за прихващане и възстановяване № 1201272 от 15.05.2012 г. издаден от старши инспектор по приходите при Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – [населено място], обжалван по административен ред и потвърден с решение № 1996 от 14.08.2012 г. издадено „за“ директор на Дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] при Централно управление на НАП.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: